

Arrest

nr. 41 985 van 20 april 2010
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 27 januari 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 14 januari 2010 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 maart 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 april 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 17 juli 2008 het Rijk is binnengekomen, diende op 18 augustus een asielverzoek in.

1.2. Op 21 augustus 2009 nam de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: de Commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. 34 642 van 24 november 2009 weigerde de Raad de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen aan verzoeker.

1.4. Op 14 januari 2010 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot afgifte van een bevel het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker via de postdiensten ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“(…) In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt (…)

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 24 november 2009 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 15 (vijftien) dagen. (…)

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Waar verzoeker vraagt om verweerder te veroordelen tot de kosten van het geding dient erop te worden gewezen dat wat betreft de procedures voor de Raad vooralsnog geen rolrecht verschuldigd is en deze procedures dus kosteloos zijn.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Verweerder werpt in een exceptie op dat verzoeker geen belang heeft bij het ingestelde beroep tot nietigverklaring van het hem betekende bevel om het grondgebied te verlaten. Verweerder stelt dat een eventuele nietigverklaring van het bestreden bevel geen wijzigingen met zich meebrengt ten aanzien van de illegale verblijfssituatie van verzoeker en dat hij na een eventuele nietigverklaring van het bestreden bevel verplicht is om een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren aan verzoeker.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Artikel 52/3, § 1, van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

“§ 1. Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 11° of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig het bepaalde in artikel 51/2.”

Artikel 75, § 2, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981) luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quinquies betekend.

De documenten die aan de vreemdeling afgegeven werden op het ogenblik dat hij een asielaanvraag indiende, en, in voorkomend geval, het attest van immatriculatie, worden afgenomen.”

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten vermag verweerder niets anders dan in uitvoering van artikel 52/3, § 1, van de Vreemdelingenwet en artikel 75, § 2, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat verzoeker, nu hij niet als vluchteling is erkend en hem de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend, zich op illegale wijze op het grondgebied van het Rijk bevindt, bevel te verlenen om het grondgebied te verlaten. Verweerder beschikt in deze over een gebonden bevoegdheid. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan verzoeker geen voordeel opleveren. Er dient daarom vastgesteld te worden dat verzoeker geen belang heeft bij de huidige vordering (RvS 26 mei 2005, nr. 145.080; RvS 15 juni 2005, nr. 145.960; RvS 24 oktober 2005, nr. 150.611).

De exceptie van verweerder is in de aangegeven mate gegrond.

3.2. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift de schending aan van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 7 en verder van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de zorgvuldigheidsplicht en van de rechten van de verdediging. Tevens stelt hij dat een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt.

In de repliekmemoire volhardt verzoeker in voormeld middel.

3.2.1. Wat betreft de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM stelt de Raad vast dat verzoeker zich beperkt tot het louter aanvoeren van deze door hem geschonden geachte verdragsbepalingen. Er ontbreekt evenwel een uiteenzetting van de wijze waarop betreffende bepalingen volgens verzoeker door de bestreden beslissing werden geschonden, zodat dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is.

3.2.2. Inzake de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betoogt verzoeker dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd nu niet werd toegelicht waarom de beslissing aangaande zijn “aanvraag tot regularisatie van zijn verblijfssituatie” niet werd afgewacht.

Allereerst dient te worden opgemerkt dat verzoeker bij zijn verzoekschrift weliswaar een afschrift voegt van een brief gericht aan de burgemeester van de stad Gent, maar dat hij niet aantoont dat hij dit schrijven – dat een aanvraag inhoudt om, overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf gemachtigd te worden – ook effectief heeft verzonden. Daarnaast dient te worden benadrukt dat een aanvraag om machtiging tot verblijf de uitvoerbaarheid van een bevel om het grondgebied te verlaten niet opschort (RvS 6 april 2000, nr. 86.715; RvS 22 juli 2002, nr. 109.500; RvS 6 februari 2004, nr. 127.903; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 3 juni 2004, nr. 132.036; RvS 7 januari 2005, nr. 138.946; RvS 20 november 2006, nr. 164.950) en evenmin verhindert dat een bevel om het grondgebied te verlaten wordt betekend (RvS 3 juni 2004, nr. 132.036). Het indienen van een aanvraag die erop gericht is een verblijfsmachtiging te verkrijgen heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling (RvS 12 januari 2007, nr. 166.626). Dienvolgens valt niet in te zien waarom verweerder, zo er al een aanvraag om machtiging tot verblijf werd ingediend, deze aanvraag zou moeten betrekken bij de motivering van de thans bestreden beslissing.

Verzoeker kan evenmin gevolgd worden waar hij lijkt te willen aangeven dat gemotiveerd dient te worden waarom het resultaat van het door hem ingestelde cassatieberoep “inzake zijn asiel” niet werd afgewacht. De Raad merkt in dit verband op dat het feit dat een cassatieberoep werd ingesteld tegen

een arrest van de Raad geen invloed heeft op de verplichting die rust op het bestuur om, eens de Commissaris-generaal een beslissing heeft genomen inzake het ingediende asielverzoek, te oordelen of verzoeker valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 11°, of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, van de Vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Zelfs de eventuele cassatie van het arrest dat door de Raad werd gewezen met betrekking tot het beroep dat werd ingesteld tegen de beslissing van de Commissaris-generaal heeft geen gevolgen wat betreft de verplichting voor het bestuur om onverwijld een standpunt in te nemen inzake de verblijfstoestand van verzoeker en impliceert niet dat geen toepassing zou dienen gemaakt te worden van artikel 52/3, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. Een eventuele cassatie van het arrest van de Raad kan, gelet op artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet, slechts gevolgen hebben wat betreft de uitvoerbaarheid van het bevel om het grondgebied te verlaten. De Raad kan dan ook niet inzien waarom verweerder enige vermelding in de bestreden beslissing zou dienen te voorzien omtrent de ingestelde cassatieprocedure.

Nu de dragende motieven, met name dat een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen en dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van een geldig paspoort met geldig visum, in de bestreden beslissing zijn opgenomen en deze verzoeker toelaten na te gaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt kan geen schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, vastgesteld worden.

3.2.3. Rekening houdende met voormelde uiteenzetting kan verzoeker ook niet gevolgd worden waar hij betoogt dat een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt, dat de artikelen 7 *“en verder”* van de Vreemdelingenwet werden geschonden en dat de zorgvuldigheidsplicht werd miskend omdat *“een verwijderingsmaatregel (...) slechts mogelijk (is) na uitspraak over de aanvraag tot machtiging van verblijf.”*

3.2.4. Verzoeker kan ook niet nuttig verwijzen naar de rechten van verdediging, nu deze in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957).

Er dient bijgevolg te worden vastgesteld dat de door verzoeker aangevoerde middelen geen afbreuk kunnen doen aan de onder punt 3.1 gedane vaststelling.

3.3. Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig april tweeduizend en tien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK